

[Miljøministeren]

På den baggrund fandt vi det rimeligt at sende forslaget til anden høring hos en begrænset kreds. Anden høring var altså en direkte følge af bemærkninger i første høringsrunde.

Da det hele tiden har været regeringens hensigt, at Folketinget skulle have lejlighed til at drøfte lovforslaget om sikkerhedsstillelse i indeværende samling, var der ikke tid til at give parterne en lang frist ved anden høringsrunde, og jeg skal gerne vedgå over for spørgeren, at fristen var kort.

Alternativet var imidlertid, at organisationerne slet ikke var blevet hørt. Det er de nu blevet. Det lykkedes sågar efter anden høring at afholde møde med organisationerne, inden lovforslaget blev fremsat.

Nu får Folketinget lejlighed til – og jeg vil gerne sige til spørgeren, at det bliver i nær fremtid – at drøfte lovforslaget i ro og mag. Og er der så yderligere noget, som organisationerne vil gøre gældende, er de som bekendt velkomne med deres synspunkter under udvalgsforhandlingerne.

Jens Jørgensen (KF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for et imødekommende og præcist svar.

Jeg har kun et lille supplerende spørgsmål: Er det ikke ministerens opfattelse, at man normalt – skal vi være enige om det? – bør give mindst en 14 dages tid til brancheorganisationerne? Og er det ikke ministerens opfattelse, at man i så vidt omfang som overhovedet muligt bør inddrage brancheorganisationerne, når man skal lave store og vigtige lovforslag, som også påvirker de pågældende brancher, konkurrencesituationen og miljøsituationen i det hele taget?

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg kan svare bekræftende på begge hr. Jens Jørgensens spørgsmål.

I dette tilfælde opfatter jeg anden høringsrunde som service over for organisationerne. Der var en høringsrunde med normale tidsfrister. Den gav anledning til ændringer, og det er også det, der er meningen med en høringsrunde. Og inden vi gik til Folketinget, gav vi dem så mulighed for en hurtig reaktion. Det var jo ikke et særlig omfattende materiale, der var til vurdering. Men jeg er helt enig i de bemærkninger af mere principiel karakter, hr. Jens Jørgensen har gjort gældende med sine to spørgsmål, som jeg kan besvare bekræftende.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 505**7) Til miljøministeren af:****Jens Jørgensen (KF):**

»Hvordan vil ministeren begrunde det rimelige i, at firmaer, der arbejder seriøst med miljøforbedringer, ifølge en artikel i dagbladet Børsen den 19. januar 1994 skal tvinges til at etablere gensidige garantiordninger, så de »forsikrer« hinanden?»

Skriftlig begrundelse

I alle sammenhænge bør vi sikre, at miljøet forbedres; men efter min opfattelse trækker det i direkte modsat retning, hvis miljøbevidste firmaer gennem den påtænkte ordning kan risikere at skulle betale for dem, der bare lader stå til.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg er helt enig med hr. Jens Jørgensen i, at vi ikke skal tvinge virksomhederne til at forsikre hinanden, og det lægges der heller ikke op til i lovforslaget.

Lovforslaget om sikkerhedsstillelse m.v. indeholder nemlig to muligheder for at etablere sikkerhedsstillelse: En virksomhed kan enten gå med i en kollektiv fondsordning eller vælge den individuelle sikkerhedsstillelse i form af garanti fra et pengeinstitut el.lign.

Der er med andre ord slet ikke tale om, at vi med lovforslaget tvinger virksomhederne til at vælge en kollektiv løsning på problemet, havde jeg nær sagt. Den individuelle sikkerhedsstillelse vil selvfølgelig være dyrere end den kollektive fondsløsning. Derfor vil jeg gerne – i det omfang jeg kan – medvirke til, at organisationerne får etableret de billigere fondsløsninger.

Jeg er ikke enig med hr. Jens Jørgensen i, at fondsløsningerne indebærer, at de miljøbevidste virksomheder kommer til at betale for dem, der bare lader stå til.

De enkelte virksomheder og brancheorganisationer må jo selv opstille de vilkår, der skal gælde for deltagelse i fondsordningen. Dette